

Arrest

nr. 164 240 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aan mevrouw, die verklaart te heten:
A madame, qui déclare se nommer
[...]*

In voorkomend geval/ le cas échéant, ALIAS: ...

*Wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
Une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée*

*Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.*

*De beslissing tot verwijdering van 27/11/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.
La décision d'éloignement du 27/11/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée.*

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zeven eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend of aangetekend verstuurd op 27.02.2012, 07.05.2013, 04.10.2013, 14.01.2014, 28.07.2014, 28.07.2014, 10.04.2015 en 04.09.2015 met verlenging tot 05.11.2015.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien door de gemeente Zonhoven alsook een medewerker van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zeven eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend of aangetekend verstuurd op 27.02.2012, 07.05.2013, 04.10.2013, 14.01.2014, 28.07.2014, 28.07.2014, 10.04.2015 en 04.09.2015 met verlenging tot 05.11.2015.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien door de gemeente Zonhoven alsook een medewerker van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De asielaanvragen, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RvV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden in dien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

MOTIF DE LA DECISION

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten en omdat er geen enkele stappen werden ondernomen om haar terugkeer naar haar herkomstland voor te bereiden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoekster vormt een feitelijk en hecht gezin met haar echtgenoot en hun twee dochters, zij hebben in België hun centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM uitgebouwd. Verzoekster verblijft al sedert 2009 op het Belgische grondgebied en zij is er uitstekend geïntegreerd.

De kinderen van verzoekster gaan hier naar school, het oudste kind zit in het derde studiejaar en de jongste dochter zit in de kleuterklas. De jongste dochter is tevens ook geboren in België. De kinderen van verzoekster hebben hun leven in België opgebouwd, voor hen is Armenië een vreemd en onbekend land.

De jongste dochter lijdt aan het zeldzame Klippel-Trenaunay-Weber-syndroom, een erfelijke ziekte die overmatige botgroei tot gevolg heeft. Het kind wordt sedert haar geboorte gevolgd door een team artsen van het UZ in Leuven.

Verzoekster volgde in België verschillende vormen en liet haar in Armenië behaalde diploma gelijkstellen.

Door het inreisverbod zal verzoekster in een prangende humanitaire situatie terecht gekomen: zij wordt gedurende twee jaar niet meer toegelaten om te verblijven op het grondgebied van de staat waar zij verschillende jaren van haar leven heeft doorgebracht en waar zij haar gezinsleven heeft opgebouwd. In Armenië heeft verzoekster tevens niets om naar terug te keren.

Er zijn, in het specifiek geval van verzoekster, wel degelijk gegronde redenen om af te zijn van het inreisverbod.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij haar leven dat zij in België heeft opgebouwd voor de eerstkomende twee jaar kan verder zetten.

Door verzoekster het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoekster bovendien ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

De verzoekende partij betoogt in essentie dat niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van twee jaar, en leidt daaruit een schending af van de formele motiveringsplicht.

Omtrent de duur van het inreisverbod wordt het volgende gesteld:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zeven eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend of aangetekend verstuurd op 27.02.2012, 07.05.2013, 04.10.2013, 14.01.2014, 28.07.2014, 28.07.2014, 10.04.2015 en 04.09.2015 met verlenging tot 05.11.2015.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien door de gemeente Zonhoven alsook een medewerker van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van

een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De asielaanvragen, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RvV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkenes kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden in dien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

De verzoekende partij dwaalt dus waar zij stelt dat over de duur niet werd gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve geenszins aangetoond.

Verder betoogt de verzoekende partij dat er kan worden afgezien van het inreisverbod om humanitaire redenen en dat de verwerende partij, door er toch één op te leggen van twee jaar, het redelijkheidsbeginsel schendt.

Luidens artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

De verwerende partij heeft dus de discretionaire bevoegdheid om al dan niet van deze bepaling gebruik te maken, niet de verplichting. Waar verzoekster desbetreffend het redelijkheidsbeginsel laat spelen, moet erop worden gewezen dat dit beginsel slechts geschonden kan worden geacht wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.910, de CVBA Samenwerkende Bouwmaatschappij voor Goedkope Woningen).

Verzoekster schetst haar situatie, en die van haar gezin, en stelt dat zij door het inreisverbod in een prangende humanitaire situatie zal terechtkomen omdat zij in België haar gezinsleven heeft opgebouwd en hier verankerd is, en in Armenië niets meer heeft om terug te keren. Echter, zij doet dat volledig los van de motieven waarmee de verwerende partij het geheel van elementen heeft beoordeeld. Op die manier wil zij de Raad ertoe brengen tot een eigen beoordeling over te gaan; hiertoe heeft hij echter niet de bevoegdheid. Verzoekster toont dan ook op geen enkele manier aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van het inreisverbod. Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt niet voor.

Voor zover verzoekster stelt dat de mogelijkheid tot het vragen van een inreisverbod slechts een theoretische mogelijkheid is die geen enkele garantie biedt, moet erop worden gewezen dat het indienen van een aanvraag in beginsel nooit de zekerheid biedt op een gunstig resultaat en dat de beslissing die voortvloeit uit een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, in rechte kan worden aangevochten.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS